



PREU: 15 CENTIMS — SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona Ptas. 2 trimestre
Fora ciutat » 2 »
Los suscriptores del interior reciben las obras del
: : : : : folletí encuadernadas : : : : :

DIRECTOR

D. Joan Brú Sanclement

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Cabras, 13, 2^a (Bussó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent 15 cènts.
Los números atrassats son al mateix
: : : : : preu y sense folletí : : : : :

SEGON FOLLETÍ • MESTRE JAN • Joseph O. Molgosa

NOSTRAS ARTISTAS



CONCEPCIÓ FERRER

Teatro Catalá

LA MAJORDONA

Comedia en un acte, en prosa, arreglada á l'escena catalana per D. Francisco X. Godo. Estrenada la nit del 18 en lo teatro Romea.

Si coneguessim l'original donaríam nostra opinió referent á qui correspon la culpa dels defectes escénichs d'aquesta obreta, ja qu'está plena d'inverossimilituts que desilusionan á l'espectador á cada punt. L'argument te un fondo bonich pero está mal desenvolupat.

Sols al final de la representació se sentiren aquells escassos aplausos que denotan lo bon zel del companyerisme.

HOME Á L'AYGUA

Comedia en un acte, en prosa, arreglada á l'escena catalana per D. Pere Reig y Fiol. Estrenada la nit del 21 en lo teatro Romea.

Te argument bonich y en la nova forma que se 'ns ha donat á conèixer conserva bona cosa de sa bondat. Agradá á la concurrencia que l'aplaudí durant lo transcurs, y al final demaná al autor.

Lo desempenyo bo, distingintshi molt la Sra. Clemente y l'Sr. Goula, secundant be 'ls senyors Capdevila y Pinós.—X.

Dolora

Al veure passá l'Viátich
un que avensat se sol dí,
per no semblar un fanátich
no 's va volgué descobrir.

Pro al passá ab molt aparato
un polítich avensat,
d'está descobert tan rato...
va agafá un encostipat.

IGNASI IGLESIAS.

Dignitat mal entesa

II

—Y dirá que sí, 'l teu pare?

—No penis, amoreta; á casa no s'oposarán á ma ventura. D'aquí pochs díes son los exámens, luego marxo á la masía y jo 't juro que més aviat del que tu pots creurer t'escriuré la resposta afirmativa; després, tornaré á Valencia pera la llicenciatura, donchs qu'estich al últim any d'estudi, y per Nadal efectuarém la boda. Un metje casat inspira més confiansa... oy?

—No siguis plaga.

—La vritat, noya.

—Y 'l pare, no 'n te de saber res de tot aixó?

—Recordas que li vull donar una sorpresa? Quan tinga 'l títul, te faré demanar, ho he dit cent voltas.

—Sí, Daniel, sí; pero estich tan contenta, qu' hem sembla no s' ha fet per mí tanta ventura...

—Qué tems?

—Res, res... pero y si un cop fet un senyor, m' oblideses?

—May, Marianeta, lo meu cor es teu, teu no més. Lo duptar del meu amor es una ofensa...

—Oh, sí, perdónam Daniel, perdónam.

* * *

—Qu' es tanta gatzara y la botiga á mitj tan-car? ha parit la mestressa y estém de bateig?

—Hola, D. Pepe, vosté també hi será. En Daniel ha tingut exámens y ja es metje.

—Deixa las navaijas y s' en va cap á casa.

—Y per Nadal se casa.

—Sí? donchs teniu rahó; — m' apunto á la broma.

—A la salut de Daniel!—digueren alsantse tot d' una los fadrins barbers que festejaban l' acon-teixement apurant copas.

—Sí, á la seva salut—repetí D. Pepe prenent lloch á la taula, y que tinguís sort, noy, en tot, eh? En la carrera y ab la dona. Ja pots apun-tarme, vull ser lo teu primer aconductat.

—Gracias, amichs; gracias, D. Pepe, no obli-daré may vostre afecte.

La agradable festa durá fins avansadas horas de la nit, acabant ab tanta armonia com habia comensat.

Pero no en tots los cors regnava joia.

Vicenteta, que joganera com sempre obser-vaba y callaba, habia suferit molt aquella nit, bo y servint lo refresch y prenent part á la bulla.

Los preparatius estaban fets.

La marxa era fixada pera tres dias després del de la broma.

Vicenteta ho sabia tot, tenia presa la seva de-terminació y pretextant haber rebut carta del poble, sollicitá dels seus amos uns dias de per-mís pera ausentarse de Valencia.

En vigilia de la surtida de Daniel, ella prenia 'l tren y feya cap á Sagunto.

Lo jove, ben ignocent de lo que anaba á succehir, surtí á la seva hora de ciutat, content per retornar á casa, ab lo cor satisfet y 'l cap plé de falagueras ilusions.

Per assumptos de negoci, habia pres bitllet en lo mateix tren y á igual terme de viatge, nostre conegut D. Pepe.

* *

Esperant l' arribada, Vicenteta aguardaba á l' estació l' anhelat moment.

Va sentirse lo xiulet de la máquina, lo tren entrá al anden, va deturarse, s' obriren las por-tellas dels vagons y Daniel baixá dirigintse vers la direcció de ciutat.

Capficat per mil pensaments diversos que en son cervell bullian, no va reparar en Vicenteta que á pochs passos d' ell l' observaba atenta-ment.

Pero trencadas sas meditacions per l' empleat revisor de bitllets, va dexondirse, y alashoras la seva mirada va creuharse ab la de l' aixerida Vicenteta.

—Tu, aquí?—digué Daniel sens aparentar sorpresa.

—He vingut pera veurer á una cósina ma-lalta.

—Donchs jo vaig cap á casa.

—Pero no avuy, eh? quedat aquí, marxarás demá.

Y al dir eixas paraulas, la noya estava encesa de rostre, las frases eixian trémulas dels seus llavis y sa mirada ardent semblaba al fixarse en Daniel, com si 'l vulgués hipnotisar, reduhintlo al domini de sa voluntat.

Daniel quedá mut de sorpresa.

Las faccions de la noya parlavan més clar que 'ls seus llavis, y aixó que aquestos habian co-mensat á refilar las primeras passadas d' un vo-luptuós cant d' amor.

—Oh! no pot pas ser, avuy mateix soch espe-rat á casa.

—Be, be... ja sé que no has escrit y que no 't ve d' un día. Visitarás ara á ma cosina y á la tarde passejarém los voltants de la població, son molt hermosos, anirém al Calvari, sí, sí; no 't doldrá gens lo deturarte un día, Sagunto es molt bonich.

—Pero no sabs que...

—No diguis res, Daniel (murmurá la noya), avuy ets meu, no siguis ingrat... concedeixme un día... oy que no 't mourás? Aném, aném, nos están aguardant.

Y agafant al jove pe 'l bras, comensaren á caminar vers la població, sens qu' ell gosés á oposar resistencia.

* *

—Bravo! aixó va bé, aquesta parella farán Pasqua avants de Rams.

Aixís parlaba tot sol D. Pepe, que al saltar del tren va reconeixer á Daniel y á Vicenteta, tot recordant la gresca de la vetlla passada y lo prometatje del novell metje...—Pero ho han fet massa fort, al meu temps jo no haguera gosat,

ca! ben cert que no; las noyas no eran tan atrevidas. Los aniré seguint... potser hi viuhem á Sagunto... mes ella está molt agitada... y ell... molt aturat. No, no; es una escapatoria y van á la fonda... avant Pepe, tu també hi pendrás passatge en aquest barco, y si com crech fa mala mar... ¡ay recorts de joventut, quan dolsos sou!

* *

—*Adelante!* ja 'l torném á tenir, D. Pepe?

—Sí, lo negoci me dú altre volta á Sagunto y com me feu bons tractes, no cal mudar d' hostal.

—Favor que 'ns fa vostra mercé.

—Pero digas, ¿teniu nuvis? he vist una parella que m' ha fet sospitar. Han entrat fa poch; vaya, digas, jo soch de la casa.

—No parli tan alt, son al menjador y enraho-nan ab l' amo.

—Propina si t' en enteras y 'm donas quarto costat per costat.

—Los coneix, D. Pepe?

—No, pero un rejuveneix ab certs roces, m' entens?

—Bravo, quedarà servit; ah, si no vol ser vist, tingui, la clau número 3; ¿vol l' hi sia servit l' esmorsar al quarto? Al entrarli ja duré noticias...

—Molt be, ets un gran *garçon*; adeu, avisa al amo la meva arribada.

Y D. Pepe, coneixedor de la casa, se dirigí al quarto número 3, habitació còmoda y ab grans finestras que rebian la llum directament del carrer.

No habian passat dotze minuts quan entrá 'l mosso rialleta als llavis, talarejant un aire popular:

—«Ay, si vas á Valencia
passa per Chiles,
y verás á Pilatos
pescantenguiles.»

—¿Estém de broma, Rafel?

—Ya verá V., llavoras no l' hi he volgut dir, pero la parella aquella fa olor á favera.

—No sias maliciós.

—Vosté 'ls coneix?

—Ja he dit que no.

—Pues ja verá en que 'm fundo. Ahir tarde, va arribar la jove tota sola, va menjar de lo bó, va demanar un quarto ab dos llits y ella mateixa va triarne un dels que donan al pati interior, quan podia quedarse ab altre que tingués vista al carrer y aquí ha passat la nit. Tot esmorsant ha dit que aguardaba un germá y al sortir á rébrerlo ha deixat pagat lo gasto de tres días.

—Y son la parella que jo seguia?

—Penso que sí, donchs no n' allotjém d' altre.

—Mes hont son ara?

—Hont han de ser? al quarto.

—Al dels dos llits?

—Pues...

—Pues me dú al del costat y mutis.

—Vosté mateix, al passar per lo despatx, quedis la clau número 7.

—Te, adeu, segueix observant.

Carat de Daniel, aixó es saberne; pero si deu ser sa promesa, ó un altre, á n' ella la coneix, es Vicenteta la horxatera. Be, vamos, un trobo d' estudiant, ja hi riurém á la barberia, perque aixó es salat y no 'm faria profit si no ho contaba.

J. BRÚ.

(Seguirá al número vinent.)

Un tipo

Es jove, molt jove encare,
es potent, sapat y fort,
es borni d' un ull y gracias
que l' altre encare 'l te bó.
No tenintne cap ofici
li han dat plassa en lo vapor
y ab aixó n' hi ha per la teca
de sa esposa y sos minyons.
Mes no está content y crida
contra 'ls amos, contra 'l mon...
la igualtat vol establerta,
fora pobres y senyors.
Sense dir qu' es anarquista
ell acut á las reunions,
y á n' allá ab aquells discursos
ell s' exalta y mou remó.
Allavoras també parla
també diu eridant molt fort
que l' iglesia n' es mentida
y uns pillets 'ls confessors;
y portat per l' entusiasme
ne proclama 'l lliure amor,
y fins nega la existencia
de Cristo, de Deu, de tot.
Es del Centro que hi ha al poble
y 'ls germans l' estiman molt
puig com es dins de la fábrica
'ls pot fer molt de favor.
Pero ell, sens darsen compte,
quan ne sent engravacions,
y 'l gemech de las corretjas
y 'l bufech de lo vapor,
ans de posar má á la tasca,
automátich, baixa 'l front
y se senya ab tota regla,
y murmura una oració.

J. A. B.



VISTA PANORAMICA DE VALLVIDRERA



Franc. Blau

La vida á Cerdanya ⁽¹⁾

A Pau Mas. — SILS

Molt me plau lo que dius qu'en cap cap cab que 's pot dir en mots d' un sol só, si no be tot, la gran part dels dits y fets d' eix cap de món, niu del fret, del vent, del torp y de la neu.

(1) Com á mostra de la riquesa de nostre idioma publicuém aquesta carta composta tota ella de paraulas monossilabas.

¿Qué fem, dius, quan fa mal temps? A las set la gent del camp, y á las nou la que no ho es, de peus al sol; uns fan lo glop, y 'ls richs un gros got de llet, y si fa fret cap á la llar com 'ls gats, que hi fem gran foch ab tronchs ó sochs de bern, olm, faitg ó boix 'ls richs, y al que no pot 'n fa ab un tros de pi que treu 'ls ulls del cap ab lo gran fum que fa.

Si no fa vent ni torp, ço es, si fa bon sol, cap

á dar lo vol y 'l vell al sol fins á mitj jorn, que un hom tot volt del banch veu la carn de bou y talls de porch, com bull cap y peu en mitj de la col, lo bon y ros pá que ab lo blat bó dels camps del plá 's fa, y es beu lo bon bi pel broch xich.

Quan un es ben tip, lo del camp, si fá sol, á dar lo vol pe 'l prat ó per l' hort; y lo de dins, á fer lo glob ab un poch de rom, y cap al llach fins que 's fosh.

Los jorns de neu, un cop fet ja tot lo que cal, cap al cau, y cops al truch, al cau ó al ruch, y un n' ix ab un cap com un soch y sens un ral quan se ha dat fi al vi del bot que jau en lo banch.

Los nens en los camps fan rechs y folls, com son los jochs dels nins de per tot, y á cops de roch 's fan trenchs al cap y al nas, y se 'n van junts cap á sas llars.

Quan lo bon temps be, y 'l vent fuig, y ja á

son buf no cau lo pi del bosch, y 'l bern del prat, y 'l torp ja no se sent, y la neu fuig com un gos foll y ja no 's veu 'l llop ni al corp, un hom viu com si fos al cel.

En los camps per tot s'hi veu flors, blat y fe; 'ls prats verts, plens de béns y mes caps; en los horts s'hi fan fruits de suchs-richs com la mel y s'hi fa la gran col, que n'es del gust de la gent de pas que ve pe 'l Juny y se 'n va quan lo sol ja no es fort.

Per tot vol del riu, lo bern y l' olm creix bell, y en son alt tronch y en mitj de tants rams de vert fosc hi fa son niu l' au, que de son pit ne surt dols y fort cant.

Lo *rich-rich* dels grills, lo pas lent del riu, lo cant de las aus, las flors y 'l vert, groch y blau dels prats, dels camps y del cel, fa que fort y ab lo cor plé del goig un diu: «Es gran, molt gran lo Deu que tot ho vol y que tot ho pot.»

Lo sol no es fort, y 's pot fer 'l vol tan de nit com de jorn.

Lo crach á las cinch ya es de peu, y es fort y sá en mitj de tan bosch y prat, camp y hort, y no li fa por ni 'l gel, ni 'l sol, ni 'l llam del cel; cull los fruits y grans ab molts mals de cap, va ben tip y un cop al llit diu: «Es cert que tinch molt que fer; es que Deu ho vol y hu cal fer, y si be no tinch or, tinch bens per fer rals, que 's tot lo que jo vull».

Pau, ja ni ha prou; fa molt fret, tinch los dits com gel y 'l peus tests, y me 'n vaig al peu del foch que no fos cas que la sanch se 'm fes glas ans de fer son curs cap al cor.

Fes un bes als nens y Deu te guart de tot mal. Ger 2 Maig d' eix any.—*March Pich y Poch*.

Riurel riurel

Es mal de cada día;
no es pas d' avuy ni ahir,
no es cosa d' alguns mesos,
anys há 'm corca l' *esplin*.
Y á fé que m' amohina
troba 'm tant temps aixís,
donantme tot tortura,
per tot posantme trist.
Mes ara ho acabaré
perque de tot me riuré.

A tal extrém arribo
que n' hi ha per aburrir...
Si 'ls meus companys bromejan
de més entr' élls estich:
no sé seguir la broma
ni menys la vuy seguir;
y en tant que me 'n aparto
el plor em va per dins.
Mes ara ho acabaré
perque de tot me riuré.

Quan veig algún avaro,
juheu que s' ha fet rich
ab la suor que 'ls pobres
vessaren día y nit,
contr' éll, com energúmen,
em poso á donar crits

y mentres jo fel drago
malvat!—fa igual camí.
Mes ara ho acabaré
perque de tot me riuré.

Qué mas accions espían
els batxillers d' aquí;
que aquells ab llurs estisoras
destrossan mos vestits;
que 'ls uns em diuen neci
y 'ls altres presumit...
fins ara m' ha dat pena,
fins ara 'm feu sofrir.
Mes ara ho acabaré
perque de tot me riuré.

Si algún dels que contaba
com dels més fiels amichs
ab intenció malévola
arriba ara á trahí 'm,
com més l' apreciaba
més fort s' em clava al pit
la fletxa enverinada
qu' enjega contra mí,
Mes ara ho acabaré
perque de tot me riuré.

Que la virtud no sura;
qu' avuy s' ensalsa 'l crim;
que 'l vici tot ho enllota;
que 'l bo 's veu escarnit;
que la vritat es torsa;
que campan sols els vils;
ho sé; y amargas llágrimas
perxó he vessat á rius.
Mes ara ho acabaré
perque de tot me riuré.

Veyent las mils intrigas
y 'ls mil y un embolics,
qu' han fet del cor del home
odiós cau de reptils,
las sanchs al cap me pujan,
rabo jo entre mí,
y ab tot, tot continúa
dolent, pervers, pudrit.
Mes ara ho acabaré
perque de tot me riuré.

Y, puig d' un pou sens fondo
lo bó y lo ver son dins,
s' ouhen las plorallas
y en endevant ja rich.
En mí ja ha mort Heráclit;
Demócrit ara hi viu!
May mes ja res m' apena:
á riure!... jí-jí-jí!
Y aixís el pló acabaré
perque de tot me riuré.
(...Mal es que no ho sabré fe!...)

CLAUDI MAS Y JORNET.

Servey de fora

VICH.—Lo dia 11 á la nit la Societat coral humorística «La Trompeta» doná un concert, cantant ab moltíssim ajust las pessas *La Cavallería*, *'Ls Municipals* y un *Vals-Brindis*.

Diumenge á la nit en la Societat Aucellera y de Pescadors «La Primitiva» hi va averli funció: posaren en escena la comedia *Vells y Boijs*, lo desempenyo sigué deficient, faltat de ensaitx. Lo Sr. Fernando Margüello, recitá un monólech original d' ell mateix titulat *Lo Miserable*, que fou calurosament aplaudit, tenint que presentarse á forsa de aplausos al palco escénich acabada dita obra.

En lo Teatro Ausonense, y per la companyia de aficionats del casino «La Unió Comercial», diumenge prop passat, se representá lo drama catalá dels senyors

Folguera y Soler *La pena de mort*, prenenthi part la primera actriu D.^a Concepció Pallardó, que va estar molt acertada, la Sta. Más nos demostrà que no casan ab son caràcter los papers de dama jove, el galán D. Joseph Nieto molt be en lo de Rogent, tenint que presentarse al palco escénich á rebrer grans aplausos, lo Sr. Conill va fer un Fiscal acabat. Va acabar la funció lo sainete del Sr. Vilanova *L'ase del hortolá*, que agradá molt á la concurrència á pesar de que el senyor Trullás estigué desentonat.—S.

MANRESA.—En lo Teatro-Conservatori, en l'escullit programa de la funció que 's celebrá lo 5 del corrent, hi formá part la bonica comedia *La vida al encant*.

Lo dia 14 del passat, en l'«Ateneo Obrero» se doná una representació molt ajustada de la tragedia *Las esposallas de la morta* y de la divertida comedia *A la lluna de Valencia*, que s' hi lluhiren la senyoreta Blanca y 'ls senyors Puigcercós, Ponsa, Vicens, Serra, Abellonet y Gudayol.—A.

ARTÉS.—Los amants al teatro en aquesta població estém de enhorabona, per haberse instalat un hermós teatro en lo Café Nou, contantse ab una companyia que posará importants obras catalanas y d' autors que de debó s' ho valguin. Pera la inauguració s' anuncian *La Banda de Bastardía* y *La sala de rebrer*.—S.

GRACIA.—Diumenge passat va donar la última funció en la Societat «La Banya Graciense», la companyia que dirigeix l' actor D. Joan Oliva; entre las obras que figuraban en lo programa, debém fer menció especial de la en un acte *Pintura fi de sigle*, que agradá molt als que hi assistiren.

En lo «Círcol de Propietaris» s' hi representá la obreta *La espurna*.

La *Serpentina* espanyola doná 'l seu benefici diumenge passat, acudint molta gent á la funció.

Novas

Corresponen al folletí qu' es reparteix ab lo present número las planas 17 á 32 de lo interessant drama *Mestre Jan ó l' honra del trevall*.

Tenim la satisfacció d' anunciar á nostres favoreixedors que vindran á enriquir encare més la notable biblioteca teatral de nostre folletí, celebradas produccions del autor D. Joseph María Arnau, que posaren á tan gran altura nostre teatro.

La primera que repartirém y que será aixís que se acabi l' obra que actualment se publica, es la preciosa comedia en un acte *Las tres alegrías*, joya del teatro catalá y quina segona edició está de temps há agotada.

D' aquest autor seguirán *Un embolich de cordas* y *A l' altre mon*.

No mereixen menos la constancia de nostres favoreixedors, y la sólida fama que 'l trevall de tants anys ha fet guanyarnos.

Una de las obras que també próximament se donará en lo folletí es lo notable drama *La copa del dolor*, dels Srs. Campmany y Brasés.

Igualment seguirém publicant tot lo més notable de aquets autors que tant esplendor donaren al teatro de nostra terra.

Lo Mtre. Oró, conegut autor de la bonica música de *Los gelos de la Coloma*, te acabada la que ha compost

pera 'ls següents llibres *Amor pasado por hielo* y *Ni tanto ni tan poco*, de Liern; *El senyor Empresario*, de Millá, y *Como el gallo de Morón*, de Guasch y Dalmases.

En lo Circo Ecuestre ha obtingut un éxit extraordinari lo nou artista Hurgini. Es un notabilíssim *jogleur*, que realisa las sorts més dificilas en jochs malabars realsats per novetat en la manera de presentarlos.

A l' Eldorado venen celebrantse los beneficis dels principals artistas.

Dilluns tingué efecte lo de Ramon Rosell, que proporcioná una gran entrada y bona ocasió de demostrar las simpatías del públich, pera l' intelligent artista.

Lo festiu escriptor M. Figuerola Aldrofeu, ha publicat una nova obreta titulada *¡Cataclisme!*

Está inspirada en l' istil de trevall que presenta lo genial Fregoli. Abunda en xistes y lo joch escénich está ben portat. Opiném que aviat se representarà per tot arreu.

En la última plana publiquém una alegoria de *¡Cataclisme!* deguda al llapis del celebrat dibuixant Moliné.

Cada dia en que va acostantse la inauguració del Jardí Espanyol son millors las noticias que aném adquirint de la campanya d' istiu.

Lo divertit género lleuger catalá será la nota dominant de la casa.

Diumenge se donarán en lo teatro Romea las últimas funcions de la temporada. No coneixém lo profit material de la que acaba de finir pero sí 'l resultat moral.

De cor desitjém que l' any vinent un y altre sian abundants y vagin ben agermanats.

Aquesta nit en lo teatro Romea tindrà lloch la funció á benefici dels acomodadors. Se posará en escena l' antich y celebrat drama *El jorobado*.

Dimecres passat en lo Circo Español se doná la primera representació de la parodia *Los gelos de la Coloma*, que agradá moltíssim, essent molt cuydat lo despenyo.

Al Tívoli comensará la temporada de sarsuela y ópera espanyola per la notable companyia Elías, lo disapte vinent.

Al número 174 se publicará 'l fallo del XV Petit Concurs.

Cul de sach

—Es vosté 'l senyor empresari?

—Qué se li oferia?

—Li porto una obreta que 'm sembla que donariam un cop.

—Y aixó?

—Consideri, te un acte y deu quadros, un prólech y un epílech y 'l seu títul es *La palacada*.

—Vaja, ja veig lo del cop.

—Vol que li lleigeixi?

—No, ja veurá, com qu' es provable qu' hi prenguesim mal, arrivis á veurer á quin preu está aixó de l' árnica.

Preguntas y respuestas

Baix aquest epígrafe, publicarem cada setmana las tres preguntas de cert interés que 'ns sian proposadas per nostres favoreixedors y al cap de dos números publicarem las respuestas més acertadas que s' haigin rebut.

Pera no deixar res sense resposta, venen obligats á donarla per endavant los qu' envihin alguna pregunta.

Aquesta setmana, pera donarne ja alguna mostra, proposém las següents:

Número 1.—Qu' es lo que tan sols me pertany á mí y que 'ls altres se 'n serveixen més sovint que jo, sense que pugui privárlsen?

Número 2.—Quin origen te la colocació de bombonas ab líquit colorant als aparadors dels apotecaris?

Número 3.—Quina es la flor més gran qu' es coneix?

Las respuestas d' aquestas tres primeras preguntas anirán insertadas d' aquí dos números. Aquell que las envihi primer y sian més justas tindrà dret á recullir un exemplar, escullit al seu gust, de las obras dramáticas que s' anuncian en las cubiertas.—X.

Enigmas

Xarada

¡Tribut á aquests braus guerrers
 que 'n son l' orgull de ma terra!...
Niu Guerrer que ab bell coratje
 del cor mostrant *total* vera
 n' hermojejas brau escut
 estroncant dol y miseria;
 avuy mils cors, atraits
 per tos fets, gratitut llensan;
 cerca orgull, donchs, *Niu Guerrer*;
 en ta *prima-dos* empresa,
 avuy fas que á Catalunya,
 meva patria á qui menyspreuhan,
 l' admiració y alabansa
 sos ferms enemichs ofrescan.
Prima, may, cor catalá
ters-prima-segona empresa
 oblidi. ¡Visca aquest *Niu*
 á ahont *tot* hermosa 's cerca,
Niu d' ahont neix y 's simbolisa
 als bells cors que en patria regnan!

SISQUET DEL FULL.

Las soluciones en lo próxim número

Soluciones dels insertats en lo número 171

XARADA.—Per-pe-tu-a.

TARJETA.—La llanterna mágica.

AVÍS.—Tots los senyors que vulguin enquadernar alguna de las obras publicadas en lo folletí, poden passar á verificar lo cambi baix las condicions de costum.



¡Cataclisme!

(Istil Fregoli)

Drama que fa plorar á las criaturas, diverteix als solters y dará molt que pensar als que retiran tart.

ORIGINAL DE

M. Figuerola Aldrofeu

PREU DOS RALS

De venda en aquesta Administració

Tipografia «La Académica» Ronda Universitat, 6